

Hans Jakob Helms

de døde fjord

Roman

milik publishing

1. DEL

Danmark/Grønland

KAPITEL 1

Fariba fjernede forsigtigt Oskars hånd fra sit nøgne bryst, så han ikke vågnede ved bevægelsen. Så svingede hun de lange, brune ben ud over sengekanten og kom op at stå. Mens hun klædte sig på, kiggede hun på ham, som han lå der med det sorte hår rodet godt sammen, åben mund og næsen i pudevåret. Hans lyserøde tæer stak ud under dynen. Hun syntes, de var grimme. Men ellers var hans krop rigtig fin og næsten helt uden hår på den muskuløse ryg.

Mens hun kom i tøjet, kunne hun fornemme februars kolde lys komme frem på himlen over Islands Brygge udenfor stuevinduet i hans andelslejlighed i København. Der endte de altid, når de sås. Sådant havde det været, siden han også læste medicin, og de blev venner. Før han skiftede til statskundskab. Nu sås de sjældnere, men de var stadig venner, og så sov de der, og han omfavnede hende, kyssede hendes nakke og holdt om hendes bryster. Ikke mere. Hun ville være jomfru, når hun skulle giftes. Og friet havde han jo ikke.

Han var stadig ikke vågen, da hun lod døren til lejligheden glide i med et lille smæk fra låsen. Der strømmede hvidt lys ind gennem vinduet i trappeopgangen. Det ramte navneskiltet på hans dør. Oskar K. Sonne stod der. Sirligt indgrave-ret i messing. Endnu en gang spekulerede hun på, hvad det K stod for, og hvorfor hun altid glemte at spørge. Selv om det var det, der gjorde, at vennerne aldrig kaldte ham andet end OK.

Da hun trådte ud af gadedøren, var vintersolen slået helt igennem morgendisens og strålede ned over byen, som førte

en kæmpehånd en lyskegle hen over husene, og hun tænkte, at Allah var stor.

Det var også, hvad hendes bror sagde, da han åbnede taxaens dør for hende og lod hende slippe ind i den hvide og blå Mercedes, mens han sendte hende et bekymret blik.

"De gamle spurgte efter dig i aftes," sagde han, "igen."

Hun trak på skuldrene, mens hun satte tørklædet fastere omkring håret.

"Jeg var hos en veninde," sagde hun, "som sædvanlig," og rodede i tasken efter solbrillerne.

"Ja," sagde han og satte bilen i gang. "Som sædvanlig."

Hun kiggede på ham i bakspejlet og smilede. Han smilede tilbage, og pludselig så han lige så lille, sød og uskyldig ud, som når hun gik med ham i hånden efter vand i flygtningelejren i Libanon.

Hun bøjede sig frem og strøg ham over håret. Under det kunne hun mærke arret. Det var ikke fra nogen flygtningelejr. Det var fra Nørrebro.

Bilen svingede op på H.C. Andersens Boulevard, og de satte kursen mod Rigshospitalet.

KAPITEL 2

Svenningsen førte sit kort gennem læseren. De blanke metal-låger åbnede for passagen hen over stengulvet i Udenrigsministeriets underetage til elevatoren. Han trykkede sig op på 6. sal. Der var stille på gangen ned til hans kontor. De andre var ikke mødt, for det var tidligt, og han havde ikke kunnet sove og ikke kunnet ligge stille heller. Så han havde valgt at tage på kontoret i stedet for at blive i den tomme lejlighed og spekulere på samtalen på Herlev Hospital igen og igen. Uden at nå nogen som helst vegne. Bortset fra bevidstheden om, at begrebet tid aldrig ville blive det samme mere.

Kort efter han havde sat sig ved skrivebordet og sendt den høje bankbygning overfor et hurtigt blik, kom nattevagten. Hun stod og fægtede med et papir i hånden og så søvrig ud.

”Du er den første fra ledelsen, der er kommet,” sagde hun, ”så det er vel dig, der skal have det her.”

Hun lagde faxen på hans bord, undertrykte et gab og gik ud igen.

Den var fra ambassaden i Nairobi. Braage var ambassadør dernede for tiden og insisterede på fortsat at bruge fax i stedet for mail. Men det var ikke ham, der havde skrevet. Det var førstesekretæren. Og det, han havde skrevet, var, at der ed et en død grønlander i Nairobi. Tilsyneladende udsat for et røve-risk overfald inde i parken midt mellem byens store boulevarder.

Stukket tre gange med en kniv. Forfra. En gang i halsen og to gange i hjertet. Halsen halvt skåret over. Førstesekretæren udbad sig instrukser.

Der er mange måder at dø på, tænkte Svenningsen. Den her var i det mindste hurtig.

Så sad han lidt med papiret i hånden og spekulerede på, hvor hurtigt et lig foves i den varme. Og hvordan de skulle få det hjem.

Mens han gjorde det, dukkede der en mand op i døren, han ikke havde set før. Også han stod og viftede med et stykke papir. Han havde gæsteskilt på, men de havde ikke ringet fra indgangen.

Svenningsen rynkede på brynene og spurgte.

”Jeg er fra Forsvarets Efterretningstjeneste, F-E,” sagde manden og trådte ind i kontoret. ”Til forskel fra jer sover vi aldrig.”

”Vi sover ikke,” sagde Svenningsen. ”Og jeg ved godt, hvordan jeres navn forkortes. Hvad vil De?”

Manden lagde papiret på bordet foran ham.

”Du må hellere læse det her,” sagde han, ”inden I beslutter, hvad I gør i Nairobi.”

Så gik han ud og forsvandt lige så umærkeligt, som han kom.

Svenningsen så på papiret. Det var en udskrift af en afkodet mail. Fra efterretningstjenesten MI5 i England. Angående den dansk-grønlandske statsborger Masaana Kivioq fra Qaanaaq i Thule. Som nu var fundet død i Nairobi. Hvortil han var an-

kommet fra London. Hvor han havde brugt tiden på at søge i de nationale engelske arkiver efter en rapport, han ikke fandt. Fordi den ikke fandtes. Skriver MI5.

Svenningsen lagde papiret fra sig og kiggede over på banken igen. Han tænkte tilbage på det år, hvor han var studentermedhjælp på den danske ambassade i USA. Dengang ordet Thule straks udløste kodenavnet "Iceworm" i hans hoved, hver gang han hørte det.

Så åbnede han skærmen og loggede sig på. Klikkede sig ind på Udenrigsministeriets organisatoriske diagram og fandt frem til kontoret for Public Diplomacy. Den sidst ansatte der hed Oskar K. Sonne, og hvis han åbnede for de filer, som kun cheferne har adgang til, kunne han hente Sonnes sagsmappe frem.

Præstesøn fra Lejre, student fra Roskilde, aftjent værnepligt ved Flyvevåbnet, bagefter påbegyndt medicinstudiet, men skiftet til statskundskab. Et semester ved Georgetown University, Washington, med emne om USA's brug af militære baser i deres udenrigspolitik. Studiet afsluttet med rimelige karakterer. Ansat i UM pr. 1. august sidste år.

Der var ingen særlige bemærkninger. Udover at han var enebarn og havde deltaget i nogle studentermøder for liberale studenter og et par gange været på Roskilde Festival. Samt at han var ugift og havde spillet tennis på højt klubniveau tidligere.

Der var heller ikke noget på forældrene.

Det var det med studierne på Georgetown, han kunne huske. Dem, der havde fået den unge mand ansat i ministeriet.

Svenningsen sendte en mail til Møller, der var leder af kontoret for Public Diplomacy.

Bagefter ringede han til Politiets Efterretningstjeneste og bad om en rapport på Kivioq, inklusive hans telefonopringninger den sidste måned.

Så kiggede han ud på banken igen.

Men det, han tænkte på, var Thule og skibet med den hemmelige last.

KAPITEL 3

Det første Oskar gjorde, efter han havde hentet sig en kop kaffe, var at logge på Facebook på sin iPad. Så sad han på den tomme seng og kiggede på de beskeder, der var rullet ind om natten. Udover at Neil i Washington var blevet forlovet og skulle giftes i næste måned med den blonde dame på billedet, var der ikke noget, der var værd at skrive hjem om. Bare de sædvanlige opdateringer fra vennerne og en hilsen fra tennismakkeren Janus med en påmindelse om at huske deres spilletid. Inden han slukkede, tog han et billede af sig selv og sendte det som hilsen til Fariba.

Så gik han i bad, kom i tøjet og forlod lejligheden til fordel for cyklen, der bragte ham under Langebro via Christianshavns Torv og hen til Udenrigsministeriets store firkantede bygning med de uoplukkelige vinduer, der havde skaffet ministeriet tilnavnet Sing Sing, dengang det blev bygget.

Men det var ikke der, han skulle ind. Hans kontor lå i den gamle røde bygning lidt nede ad Strandgade, der før havde huset protokollen, men nu udgjorde centret for ministeriets nye store satsning på at skaffe sig selv et bedre image ude i samfundet. Under ledelse af ambassadør Preben Møller, der i al hemmelighed gik under øgenavnet Slickmouth blandt de ansatte for sin legendariske evne til at vende ethvert ord i sukker.

”Hej OK,” sagde Anette i forkontoret, da han gik forbi med cykelhjelm under armen og mappen dinglede i hånden. ”Er vi friske i dag?”

Han trak på skuldrene og holdt hånden op mod hende. Frisk var ikke lige det rigtige ord. Ikke fordi turene i byen med Fariba involverede hverken alkohol eller noget nattesæde. Mere fordi han stadig bare var søvnig. For mens hun var faldet i søvn hurtigt, havde han været vågen i lang tid af uforløst begær. Sådan var det hver gang. Men det var ordningen, og hun var sød.

Der er en pris for alting, tænkte han, mens han satte sig ved skrivebordet, rettede på slipset og tændte for sin skærm. Så gik han på nettet og tjekkede nyhederne, inden han åbnede for

Word og så på det ufærdige artikeludkast til ministeren om den store værdi, den danske indsats i Afghanistan havde haft. Det ville have været noget nemmere at skrive, hvis ministeren ikke selv var rød. Eller i hvert fald havde været det engang. Diplomatiets lod. Han måtte se at få det lært. Så gik han til postmøde. Klokkeren var ni.

KAPITEL 4

Svenningsen valgte et stykke smørrebrød med syltede sild og et med tatar. Holm ville have varmt og tog husets egne frikadeller og gammel ost bagefter. Så satte de sig op ved det lille bord bagerst i kælderrestauranten Gitte Kik. Bordet stod på en forhøjning bag en halvskaerm. Det lukkede for andre gæsters ører. Servitricen kom med fadøl.

"Nå, Henning," sagde Holm, "det er en underlig fisk, du har fat i denne gang."

"Hvordan?" sagde Svenningsen og så direkte på Peter Holm, der både var en studiekammerat fra juratiden på Københavns Universitet og nuværende medarbejder hos Politiets Efterretningstjeneste.

"Ja, for det første," sagde Holm, "er det borgmesterens søn."

"Borgmesteren?"

"Ja," fortsatte han, "borgmester i Qaanaaq, Robert Kivioq. Som for resten er opkaldt efter Robert Peary, polarforskeren, som slog sine folder i de egne for et par generationer siden. Lader til, han efterlod nogen af sine egne gener deroppe sammen med en tvivlsom historie om hans ankomst til Nordpolen. Men det er en anden historie."

Servitricen kom med smørrebrødet, og samtalen forstummede, mens hun anrettede det på bordet.

"I må hellere se at få ham underrettet," sagde Holm og stak en halv frikadelle i munden. Svenningsen nikkede.

"Hvad mere?" sagde han, da den første bid af silden var for-tæret.

”Tilsyneladende en kvik fyr. Læste til ingeniør på det tekniske universitet i Lyngby, med speciale i landingsbaner bygget på permafrost,” fortsatte Holm med mad i munden. ”Rimelig relevant der, hvor han kommer fra, må man sige.”

Frikadellerne var væk.

”Hvad skulle han så til London efter? Endsige Kenya? Næppe meget permafrost der!” sagde Svenningsen og gav sig til at salte tataren.

”For slet ikke at nævne Washington,” sagde Holm og vinkede efter servitricen.

”USA? Hvornår?”

”Sidste år. I sommerferien ganske vist. Han rejste alene, og så vidt vi ved kun til Washington. Men vi holdt ikke øje med ham før bagefter.”

Servitricen kom. Holm ville have rom på den gamle ost.

”Hvad skete der bagefter?” sagde Svenningsen og skar tatar-maden over, så der flød æggeblomme ud på tallerkenen.

”CIA,” sagde Holm, ”de bad os tjekke ham. Han havde været i Langley og spurgt til de arkiver, de har åbnet efter de nye regler for offentlighed derover. Den slags er vi heldigvis fri for. Vil du have kaffe?”

”Efter hvad?” sagde Svenningsen og nikkede til kaffen.

”Skal vi ikke have en cognac til kaffen, Henning,” smilede Holm, ”så tit ses vi jo heller ikke. Og mine regnskaber er der ingen, der kontrollerer.”

Svenningsen nikkede igen.

”Alt med Thule tilsyneladende. De kunne ikke finde et mønster. Han sagde til personalet, det handlede om konstruktionen af landingsbanen ved Thule Air Base i 1952, og at det var et led i hans studier. Hvad der jo lyder helt plausibelt.”

”Men?”

”Han prøvede også at få oplysninger om Project Iceworm. Det kunne de ikke lide. Selv om det jo ikke er specielt hemmeligt længere.”

"Nej," sagde Svenningsen, "ikke mere," og så det telegram for sig, som han selv havde sendt til direktøren i Den Kongelige Grønlandske Handel fra Washington for mere end 40 år siden.

"Problemet var," fortsatte Holm, "at han opsøgte nogen af dem, der havde været med i projektet."

"Ja?" sagde Svenningsen og tav, fordi servitricen kom med kaffe og cognac.

Da hun var gået, sagde Holm:

"Det var de samme typer oplysninger, han ledte efter i London, antager vi."

"Ja," sagde Svenningsen igen, "og hvad har London så med det at gøre?"

"Ja, ikke? Men han fandt åbenbart en forside til en rapport, som han syntes, det var værd at kopiere. Ifølge damen på arkivet. Det skrev de både til os og til FE."

"De?"

"Ja, MI5."

"Rapport om hvad?" sagde Svenningsen og lod cognacen brænde sig vej ned gennem halsen.

"I don't know," sagde Holm og tømte sit glas, "de ville ikke sige det. Men skal vi ikke gætte på den der isorm igen?"

Svenningsen tav lidt og pillede ved sin kaffekop. Hvis ikke ambassadøren havde været kaldt hjem til Danmark netop i de sensommerdage i 1962, ville sagen aldrig være endt på hans bord. Men det gjorde den. Og ormen forlod ham aldrig igen.

"Men hvorfor Kenya?"

"Ja, se det er en helt anden historie. Det handler om en ung dame."

"En afrikaner eller en hvid?"

"En afrikansk hvid, tror vi."

"Hvad mener du?"

"Vi har tjekket hans telefon og mail. Han har været i kontakt med en "dame" i Kenya de sidste par måneder. Vi antager, det er en såkaldt "lovebird". En, der kvadrer kærlighedstoner ind i de virtuelle ører på hungrende mænd i den rige verden og sender dem smukke billeder af sig selv via internettet sammen med

sukkende bønner om hjælp til et bedre liv for dem begge. Indtil de unge mænd kommer rejsende derned med bukserne fulde af håb og kufferten foret med dollars.”

”Virkelig?”

”Ja, virkelig. Det er så omfattende en virksomhed flere steder i Afrika, at USA direkte advarer imod det på ambassadernes hjemmesider. Det køres af bander med lokkeduer. Det er kærlighed via internet. Og det er dødeligt.”

”Dødeligt?” sagde Svenningsen og tømte kaffekoppen, ”hvorfor det? De bliver vel bare rullet godt og grundigt. Ligesom svenskerne i Nyhavn i gamle dage. De kom da hjem igen bagefter.”

Holm stillede koppen fra sig og kaldte på regningen.

”Afrika er ikke Nyhavn, Henning,” sagde han. ”Du må hellere sende en mand ned og hente liget. Der skulle nødig blive en politisk historie ud af det. Og med en borgmester som far skal han garanteret også hjem til Qaanaaq og begravet.”

KAPITEL 5

Anette stak hovedet ind på kontoret og afbrød Oskar i at tjekke dagens tennisresultater. Han skiftede skærmbillede, med det samme han hørte hendes skridt.

”Hej OK,” sagde hun, ”du skal op til Møller. Og lad være med at spørge, for jeg ved ikke hvorfor.”

Så var hun væk igen.

Han strammede slipset og strøg håret på plads, inden han gik op ad trappen til 1. sal og bankede på.

Møller råbte ham ind.

”Hallo Oskar,” sagde han, ”kan du lide varme?”

Han pegede på stolen foran skrivebordet. Bag det hang et verdenskort. Der lå aviser på bordet sammen med et par grønne arkivmapper.

”Ja,” sagde Oskar, ”hvorfor spørger du om det?”

”Fordi det er din heldige dag i dag, unge mand,” sagde Møller og skubbede aviserne til side. ”Du skal til Afrika.”

”Afrika?”

”Ja, nærmere betegnet Nairobi, Kenya. Spændende by i et spændende land. Og så på denne tid af året!”

”Hvornår?” mumlede Oskar forvirret, mens hans aftaler for den næste tid løb gennem hovedet på ham.

”I morgen,” sagde Møller smilende. ”Vi ordner det hele. Sådan er det at være en del af udenrigstjenesten. Service hele vejen. Ambassaden henter dig dernede. Du behøver knapt nok tænke selv.”

”Men hvorfor?” sagde Oskar og rykkede lidt frem i stolen. ”Og hvor længe?”

”Tja,” sagde Møller, ”anledningen kunne være bedre, men det skal du ikke tage personligt. Du skal bare nyde rejsen og suge til dig af indtryk. Hvem ved, en dag havner du måske lige netop på ambassaden dernede. Det er Braage, der er ambassadør. Har du mødt ham?”

Oskar rystede på hovedet. Han tænkte på alt sit uvaskede tøj.

”Dit pas er vel i orden?”

Han nikkede og gentog: ”Hvor længe?”

Møller rejste sig og kiggede ud mod havnen med Nationalbankens store, sort-hvide bygning på den anden side af vandet.

”Det varer kun et par dage. Vi skal lige have formalia i orden med Kenyas myndigheder. Men det er ambassaden i gang med. Det klarer de superfint.”

”Og formålet?” gentog Oskar og så på Møllers ryg.

”Der er desværre en grønlandsk borger, der er fundet død dernede. Han skal bringes herhjem, og vi vil gerne have ham eskorteret.”

”Vi?”

”Ja, Udenrigsministeriet. Han er søn af borgmesteren i Qaanaaq. Det er præcis det, vi mener med public diplomacy.”

”Qaanaaq oppe ved Thule?”

”Ja. Qaanaaq, den grønlandske by nord for Thulebasen. Et fantastisk spændende sted. Vel nærmest den sidste rigtige fangerkultur i Grønland. Storslået.”

Oskar så op på kortet bag bordet. Thule var meget langt væk. Det var Kenya også.

”Hvorfor mig?” spurgte han.

”Hvor længe har du været her nu, min ven?” svarede Møller.

”Lidt over et halvt år,” sagde Oskar og tænkte på, hvor overrasket han selv havde været over at få stillingen.

”Så er det da også på tide, du får lidt luft under vingerne,” sagde Møller og satte sig igen. ”Det er jo en del af tjenesten. Og vores afdeling skal have føling med folkene i marken. Det er deres arbejde, vi skal formidle videre, ikke sandt.”

”Jo,” sagde Oskar, ”og tak.”

”Det er helt fint,” sagde Møller. ”Vi skal nok også være forberedt på, at det her dødsfald ikke undgår mediernes opmærksomhed. Så du skal lige sætte dig lidt ind i, hvad han gik og lavede dernede. Det klarer du med garanti fremragende. Vi er glade for dit arbejde.”

”Hvad døde han af?” sagde Oskar.

”Kærlighed,” sagde Møller. ”Vi tror sgu, han døde af kærlighed.”

KAPITEL 6

Det sneede udenfor. Stille, blød sne, der lagde sig som et tæppe over vejen ned til anløbsstedet. Dernede kunne Sakka skimte faderens lille fiskekutter, der lå halet op på bredden foran den mægtige isdækkede fjord.

På den anden side af den forsvandt fjeldenes toppe i sneskyerne, der sammen med resten af det uendelige hvide landskab fik horisonten til at ligne en stor, bleg tåge.

Han skubbede penslerne og papiret med akvarelfarverne til side og åbnede for Facebook på skærmen, mens han i sit stille sind tænkte, at de da i det mindste kunne takke Thulebasen for den fremragende forbindelse til nettet, som parabolen på gavlen af det røde træhus skaffede ham.

Der var stadig ikke noget nyt fra hans bror. Han brød sig ikke om det. Masaana plejede at holde ham opdateret konstant, når han var ude at rejse. Det sidste han havde hørt, ud over mailen, da han var landet i Nairobi, var den korte SMS, som var

kommet dagen før, og som nærmest havde fået Sakka til at ligge søvnløs af spænding, mens han ventede på nyt. Men der var ikke kommet mere. Hverken på mailen eller telefonen. Og det kunne selvfølgelig også være, at damen dernede gav brormand andet at tænke på.

Han gik ud i køkkenet og fandt lidt tørfisk og spæk frem og skar et stykke af hvert med sin kniv. Fra køkkenvinduet kunne han se hele Qaanaaq, som byen lå klinet op af fjeldets fod med sine farvede træhuse og det lange, lave hotel længst ude mod vest.

En hund begyndte at hyle og trak straks resten af de få hjemmевærende kobler med sig i en skærende, fælles tone. Det var ingenting i forhold til sommeren, hvor alle hundene lå rundt om husene og ikke havde noget fornuftigt at lave. Lige nu var de fleste af sted sammen med fangerne ude på havisen. Lige som hans far.

Telefonen i stuen gav sig til at ringe.

Han slap dolken og tørrede spækket af fingrene. Moderen og søsteren var i Upernavik for at besøge en kusine. Der var ikke andre til at tage opringningen.

Manden i røret var fjern, og der var ekko på stemmen. Han sagde, han hed Svenningsen og ringede fra det danske udenrigsministerium. Han ville gerne tale med borgmester Kivioq.

Sakka sagde, at faderen ikke var hjemme.

Så ville stemmen vide, om borgmesteren var på kommunkontoret.

Da han fik nej til både det og det efterfølgende spørgsmål om, hvorvidt han så kunne træffes på et andet telefonnummer, spurgte han efter moderen. Han kendte åbenbart ikke hendes navn, for det, han spurgte om, var, om fru borgmesteren var hjemme. Sakka syntes, det lød fuldstændig grinagtigt. Fru borgmesteren. Sådan var der da ingen normale mennesker, der sagde. Han undertrykte et fnis og sagde, hun var ude at rejse. Stemmen i telefonen tav et lille øjeblik.

”Og hvem er du?” sagde den efter pausen.

”Jeg er Sakarias,” sagde Sakka, ”deres yngste søn.”

”Hvor gammel er du så?” spurgte stemmen.

”18 år,” løj han tilbage, uden rigtigt at vide hvorfor.

Manden fra Udenrigsministeriet rømmede sig.

”Hvornår er dine forældre tilbage?” sagde han, mens stemmen fordoblede sig i æteren, så det lød, som om han sagde ”tilbage” to gange.

”Det ved jeg ikke,” svarede Sakka og kiggede op på broderiet af Jesus på korset, der hang over den slidte blå sofa. ”Når Gud vil.”

”Hvad for noget?” spurgte stemmen.

”Far er på fangst,” sagde Sakka, ”han kommer, når han har fanget nok. Mor kommer, når der er fly næste gang. Om en uge. Hvis vejret er til det.”

”Javel så,” sagde stemmen og tøvede lidt igen.

”Kan du komme i kontakt med dem?” spurgte den så.

”Ja,” sagde Sakka og tænkte på, om der stadig var batteri på faderens satellittelefon. ”I hvert fald mor.”

”Og du er 18?” sagde stemmen igen tøvende.

”Ja.”

”Jamen så må jeg bede dig underrette dine forældre for mig.”

”Underrette?”

”Ja, jeg ringer desværre med en meget dårlig nyhed. Masaana Kivioq er blevet fundet død i Nairobi. Det er din bror, ikke sandt?”

Han svarede ikke. Han kunne ikke bevæge tungen.

”Hallo,” sagde stemmen, ”er du der?”

”Død?” sagde Sakkas mund til telefonen. ”Er Masaana død?”

”Desværre,” sagde stemmen. ”Vi henter ham hjem så hurtigt som muligt. Vi sender en medarbejder ned efter ham i morgen. Kan du underrette dine forældre for os.”

”Død,” sagde Sakka igen, ”død?”

”Ja,” sagde stemmen, ”og familien må desværre nok indstille sig på, at det bliver en historie i pressen. Han er blevet dræbt. Det er vigtigt, du får underrettet dine forældre så hurtigt som muligt, så de ikke hører om det via medierne. Vi vil meget gerne i kontakt med din far.”

”Han er ude på isen.”

”Ja, det er jo ikke så godt.”

”Dræbt, hvordan?” Sakka kunne høre sin stemme blive mere og mere tyk.

”Med knivstik. I hjertet. Han har ikke lidt, det er gået meget stærkt. Hvis det er en trøst.”

”Nej.”

”Nej hvad?” spurgte stemmen.

”Det er ingen trøst.”

”Sakarias,” sagde stemmen, ”jeg er oprigtig ked af at skulle overbringe dig og din familie et så trist budskab. Men du må gøre alt, hvad der er i din magt for, at det når frem til dine forældre. Og så bede dem kontakte mig. Mit navn er Henning Svenningsen, jeg er ambassadør i Udenrigsministeriet.”

Sakka hørte ikke mere. Tårerne væltede ud af øjnene, og hans hånd rystede, så han næsten ikke kunne holde telefonrøret. Han lagde det på og segnede om på gulvet, mens han krummede sig sammen.

Så skreg han.

KAPITEL 7

Oskar lod TV-nyhederne rulle på skærmen, mens han pakkede. Klokkerne 20.30 var der stadig ikke noget om drabet i Nairobi. Til gengæld havde der været bandekrig med skarpe skud igen på Nørrebro. Mellem to indvandrerrelaterede grupper lod det til. Der var to, der var ramt, men ingen døde. Det så ud, som om det var foregået i nærheden af Faribas families lejlighed. Det gjorde ham bekymret. Han sendte en mail til Fariba og skrev, han håbede, alt var vel, og at hendes lillebror ikke var indblandet.

Hun svarede med det samme. Det havde ikke noget med dem at gøre, og hendes lillebror var for længst ude af alt det. Det havde hun jo fortalt.

Så skrev han, han skulle rejse til Nairobi.

Hun ønskede ham god tur. Han skiftede kanal.

Mens han fik de sidste skjorter strøget, startede programmet ”Spørsløs”. Denne gang handlede det om en pige, hvis liv

var et resultat af moderens hippierejse i halvfjerdserne. Med en inder fra Goa.

Selvfølgelig fandt de ham, og selvfølgelig blev han enormt glad, og hun græd, og TV-seerne græd glade med. Inderst inde vidste han godt, hvorfor han blev ved med at se de elendige programmer. Han anede ikke, hvem hans egne, rigtige forældre var.

Tanken fik ham til at ringe hjem til præstegården. Det var hans mor, der tog telefonen. Hun blev straks nervøs og spurgte til vaccinationer og forsikringer. Men alt det havde han fået helt rutinemæssigt, da han startede i Udenrigsministeriet. Deres folk skulle altid være klar til at rejse, hvorhen det skulle være.

”Du ringer hjem, Oskar,” sagde hun. ”Hver dag. Husk nu, du er den eneste, vi har.”

Han sagde ja og vidste, han ikke ville gøre det. Det vidste hun også. Det var bare et ritual, der skulle minde ham om, at de elskede ham. Selv om han ikke var deres eget barn. Men ”en gave fra Gud”, som de plejede at sige, dengang han begyndte at spørge.

Han klappede kufferten i og gik i gang med dokumentmappen. Han havde fået en udskrift med oplysninger om den døde grønlander. Der stod ikke meget andet, end at han var født i Qaanaaq i 1989, havde startet på gymnasiet i Aasiaat og var fortsat til HTX-studiet i Sisimiut, der havde ført ham til Danmarks Tekniske Universitet i Lyngby, hvor han gik på sidste år. Hvad han så ikke gjorde mere. Samt at han tilsyneladende var rejst til Nairobi for at besøge en pige, han havde mødt på nettet. Hvor de så vidste det fra oppe på 4. etage i UM, hvor papiret var produceret. Til sidst stod der, at hans far for tiden var borgmester i Qaanaaq, hvilket vel forklarede, hvorfor han skulle hentes og ikke bare blev sendt hjem i en kiste uden eskorte.

Oskar lagde papiret tilbage i mappen, trak passet op fra lommen i låget og tjekkede det igen.

Så lukkede han mappen og zappede tilbage til nyhederne, mens han endnu en gang undrede sig over, hvor den ø i Stillehavet lå, der hed Kilimi. Den, som hans biologiske mor havde sagt, at faderen kom fra, og som forældrene havde indvilliget

i at give ham med som navn. Øen havde han ikke kunnet finde på de kort, han havde studeret. Men at de måtte være mere sorthårede end danskerne, dem, der kom derfra, kunne han ikke løbe fra. Den arv havde han fået med fra den far, han aldrig havde set så meget som et billede af. Moderen havde han heller ikke set, men han vidste, hun hed Sara. Hun døde, kort efter han var født, sagde hans forældre, uden de fik et billede med af hende. På det tidspunkt var hun alkoholiker og hjemløs. En af den slags eksistenser, præstefruer elskede at hjælpe. Nu lå hun i fællesgraven på kirkegården i Lejre. Der havde ikke været andre til begravelsen end præsteparret. Han var blevet hos dem.

Han zappede over på den anden nyhedskanal.

Her var hovedhistorien, at den nye grønlandske regering ønskede en forsoningskommission for at lægge kolonitiden bag sig både for Danmark og for dem selv.

Han rystede på hovedet. Forsoning for hvad?

Lige da han skulle til at slukke, kom nyheden på.

Det var garanteret Møller selv, der havde orkestreret det, så den kom så sent, at de fleste havde forladt sendefloden. Udenrigsministeriet meddelte, at de havde fuld tillid til Kenyas politi, men at ambassaden selvsagt fulgte denne triste sag meget tæt. Og at ministeriet ville sikre, at liget blev fulgt hjem til Grønland i god ro og orden, når de nødvendige undersøgelser og papirer var færdige.

"Til Grønland," tænkte Oskar, da han slukkede lyset.

Det havde Møller da ikke sagt noget om.

2. DEL

Kenya

KAPITEL 8

Nairobi var stor og mørk ligesom afrikaneren, der kørte ambassadens bil. Oskar havde ondt i hovedet af flyveturen og varmen, og det hjalp ikke, at Sven Ole Nielsen, ambassadens førstesekretær, der havde hentet ham i lufthavnen, snakkede uafbrudt, mens de drejede ind på Langata Road og fortsatte mod byens centrum.

"Her," sagde Nielsen, "det var lige herinde i parken mellem vejene, de fandt ham."

Han pegede ud af vinduet.

"Hvad han så end skulle der," fortsatte han, "om aftenen. Ikke særlig klogt."

Chaufføren drejede af og lod bilen fortsætte til et kvarter, hvor byggeriet blev tættere og tættere og barernes lysskilte flere og flere.

"Vi har valgt at indkvartere dig på det samme hotel, som grønlænderen boede i," sagde Nielsen, mens Oskar for tyvende gang tørrede sveden af panden. "Ikke ligefrem luksus. Men så kan du måske finde ud af, hvorfor han var lige der. Og tjekke hans værelse. Det har vi fået spærret af. Du får en nøgle."

Oskar stirrede ud på skiltene med alle de mærkelige navne og tekster udenfor.

"Hvor er liget?" sagde han, mens de passerede en gruppe unge afrikanere, der stod omkring en slags scooter. De røg alle sammen.

”Det ligger i lighuset, i en plastikpose. De har ikke gjort andet end at proppe ham i den der pose og lægge den på køl. Mærkeligt nok havde han stadig sit pas. Det plejer de ellers at tage.”

”De?”

”Ja, han er jo ikke den første, der er gået i den fælde,” sagde Nielsen og pegede et hus ud. ”Der er hotellet.” Bilen drejede ind til siden og standsede.

”Fælde?” spurgte Oskar, mens han samlede sin mappe op fra gulvet i bilen.

”Lovebirdfælden,” sagde Nielsen, ”de lokker dem hertil med hjælp af billeder fra nettet og falske unge kvindestemmer, der udnytter ofrenes sult efter kærlighed. Når de så kommer herved, viser pigen fra nettet sig at være en bande forbrydere, der får dem i baghold, slår dem ihjel og plyndrer dem. Det sker alt for tit. Men de plejer også at tage passet. Det er der jo penge i. Ham her havde det i en indvendig baglomme. Måske var det derfor, de ikke fandt det. Eller også fik de bare travlt med at komme væk. Der har også været nogen af dem på værelset. Der er ikke andet end en tom kuffert og et par beskidte underbukser tilbage.”

Der kørte en ventilationsvifte rundt under loftet i receptionen. Oskar stillede sig under den og kiggede på de slidte brune træmøbler og fælmede gulvtæpper, mens Nielsen sørgede for papirerne hos portieren.

Så gik de op til værelset. Der var en seng, et bord og et skab. Og et badeværelse med en lille brusekabine.

Nielsen havde en nøgle mere i hånden.

”Han boede i værelset ved siden af,” sagde han, ”du kan tjekke det, når du får pakket ud. Eller i morgen.” Han rakte Oskar nøglen.

Oskar sagde ingenting. Der hang en blanding af cigaretrøg og rengøringsmiddel i luften. Han åbnede vinduet.

”Husk at trække gardinerne for,” sagde Nielsen, ”det holder insekterne ude. Er der noget, du har brug for?”

Oskar trak på skuldrene.

”Jeg skal vist bare sove,” sagde han. ”Vi fik mad på flyet.”

”Fint,” sagde Nielsen. ”Jeg henter dig i morgen. Vi spiser morgenmad i ambassadørens residens. Braage vil gerne hilse på dig. Bagefter tager vi politiet og lighuset.”

Han vendte sig for at gå. Så stoppede han.

”Mens jeg husker det,” sagde han, ”der er reception på den amerikanske ambassade i morgen aften. De har fået en ny pressemedarbejder. Du kommer med. Alle ambassaderne er inviteret. Pindemadder, god vin og sjove mennesker. Velkommen til ambassadelivet.”

”Hvor lang tid varer det?” spurgte Oskar, mens han trykkede på sengens madras.

”Til klokken 23,” sagde Nielsen. ”Det gør ambassadereceptionerne altid.”

”Det var ikke det, jeg mente,” sagde Oskar, ”inden jeg kan flyve hjem med liget?”

Nielsen trak på skuldrene.

”Hvem ved med myndighederne hernede,” sagde han, ”men de er vel ikke særlig interesserede i at have sådan en død krop liggende længere end højst nødvendigt. Mon ikke I er klar i løbet af et par dage.”

Oskar åbnede kufferten.

”For resten,” sagde Nielsen og pegede på badeværelset. ”Vandet derude er godt nok til at bade i, men lad være med at drikke af det. Du kan købe vand i receptionen. Gør det.”

Han stak hånden i jakkelommen, hev et par sedler ud af sin pung og lagde dem på bordet.

Så var han væk.

KAPITEL 9

Efter badet trak Oskar i de korte bukser og en T-shirt, mens vandet dampede af håret. Så hev han posen fra lufthavnen frem og skænkede sig en stor whisky i et af de plastikkrus, der stod på badeværelset.

Det larmede fra gaden. Både biler og stemmer sendte lyde op gennem mørket. Der var ikke noget fjernsyn, og han var ikke

træt nok til at sove. Han fiskede sin PC frem fra tasken og ledte efter et stik. Det sad under bordet. Ovenpå det lå der et stykke papir med koden til hotellets internet. Og prisen. Det kostede det blege at logge på.

Nøglen til det andet værelse lå ved siden af. Han samlede den op og sad lidt med den i hånden, mens han drak whiskyen ud. Så gik han ud på gangen.

Værelset var magen til hans eget. Der hang et andet billede over sengen, men ellers var det en tro kopi. Vinduet var lukket og luften tung og klam, men han vidste ikke, om han måtte lukke det op, så han lod i stedet døren til gangen stå åben. Ikke fordi det gav meget mere luft, for gangen var mere indelukket end værelserne, og ovenikøbet belagt med et tæppe af kunststof, der næsten tog åndedrættet fra ham. Men det gav en følelse af gennemtræk.

Masaanas kuffert lå på den uredte seng. Der lå et par underbukser og to sorte sokker i bunden af den sammen med en bog. Bogen var på grønlandsk, og inden de havde efterladt den, havde de åbenbart rystet den godt og grundigt, for den lå med ryggen op og bladene krøllet indeni. Ellers var der ikke noget.

Oskar prøvede at trykke på kuffertens side for at se, om der var en lomme eller andet, der kunne være mellem læderet og det sorte for af nylon. Der var ingenting. Men i lommen på ydersiden lå der et print af Masaanas billet. Han skulle have været hjem via Frankfurt om en uge. Sådan blev det så ikke.

Oskar gik hen til skrivebordet og strøg hånden over overfladen. Der kom støv på fingerspidserne. Så bøjede han sig ned og kiggede tæt på bordpladen. Der var et svagt aftryk i støvet efter en firkantet ting, der havde stået på bordet. Ved siden af lå papiret med hotellets kode. Selvfølgelig, tænkte Oskar, havde han haft sin PC med, og selvfølgelig ville han på nettet. Ligesom mig selv. Nu var den væk.

Han gik ud i badeværelset. Hvem der end havde plyndret værelset, havde i det mindste ikke taget Masaanas tandbørste med. Den stod i et af plastikbægrene med en halvtom tube tandpasta

ved siden af. Og en flaske vand, som fik Oskar til at huske sig selv på, at han skulle ned og købe sådan en, inden han gik i seng.

Han kiggede i spejlet. Der var poser under øjnene, og huden var rød af varme.

Da han vendte sig for at gå ud, stod hun i døren med en stor plastikpose i hånden.

Et kort øjeblik stivnede de bare begge to og så på hinanden.

Så satte hun posen fra sig og drejede mod gangen.

Han løb hen og greb fat i hendes skulder.

Da han var tæt nok på, kunne han se, hun havde grædt. Meget. Striberne efter gamle tårer blandede sig med de nye, der løb ned ad hendes kinder.

”Rolig,” sagde han på engelsk, ”rolig. Jeg er fra den danske ambassade. Hvem er du?”

Han kunne mærke musklerne spænde af i hendes krop og slap skulderen. En duft af henna var steget op fra det krøllede, rødbrune hår over det mørke ansigt med den flade næse og store, bløde mund. Hun nåede ham knap til skulderen.

”Kabira,” mumlede hun. ”Jeg er Kabira.”

Så slog hun ud med hånden mod plastikposen.

”Det er hans vasketøj.”

Oskar kiggede på posen og forstod ingenting.

”Hvis vasketøj?” sagde han.

”Masaanas,” sagde hun og begyndte at græde igen. ”Masaanas.”

Oskar tog hende forsigtigt om skulderen og ventede, til de største rystelser var væk. Så trak han hende ind på værelset, satte hende på sengen og lukkede døren.

”Jeg er Oskar,” sagde han og kiggede på den buttede pige, der sad på sengen og gned sine øjne, mens han tænkte på, at hun næppe kunne være meget over tyve år gammel.

”Jeg er kommet fra Danmark for at hente Masaana hjem til Grønland,” sagde han så, ”jeg skal passe på ham. Jeg er ikke farlig.”

Hun nikkede og pegede på posen igen.

"Jeg skulle bare vaske hans tøj," sagde hun, "og nu er han væk, og min fætter er hos politiet."

"Vasker du tøj for hotellet?" spurgte Oskar.

Hun så på ham, som om han var dum, og rystede på hovedet.

"Vi skulle jo giftes," sagde hun, "han ville tage mig væk herfra."

Oskar satte sig på stolen ved bordet, mens han mærkede varmen trykke mod indersiden af panden. Han blev ved med bare at se på hende.

Hun sagde ingenting, men lod en hånd glide hen over kufferten, som om hun kærtegnede den.

"Hvad er det med din fætter?" sagde Oskar så og håbede, han ikke fik det samme blik igen.

"Politiet har hentet ham," sagde hun og begyndte at hikste. "De slår ham hele tiden."

"Hvad har han da gjort?"

"Ingenting," sagde hun og slog ud med armen, "men det var hans computer, jeg brugte, når jeg snakkede med Masaana. Nu tror de, han har slået ham ihjel."

Tårerne væltede ud igen.

Hun tørrede øjnene og kiggede op på ham.

"Det er ikke Josef," sagde hun, "det er ikke ham, der har gjort det."

"Nej," sagde Oskar og kiggede hen mod vinduet. "Josef, er det din fætter?"

"Ja," sagde hun, "Josef er en god mand. Du må hjælpe ham."

"Men hvorfor brugte du hans computer?" sagde han.

Hun kiggede på ham med dummeblikket igen.

"Det er i hans hus, der er elektricitet," sagde hun. "Det har vi jo ikke hos os."

Hun rejste sig.

"Jeg skal hjem," sagde hun. "Far og mor venter på mig."

Han nikkede og kom op at stå.

"Jeg skal bruge dit efternavn og din adresse," sagde han, "hvis jeg skal gøre noget for dig."

Hun rystede på hovedet og tørrede øjnene.

Så pegede hun igen på posen med tøjet.

"Jeg tog den med hjem og vaskede det for ham," sagde hun.
"Den aften han skulle møde nogen ude i byen."

Oskar kiggede på posen.

"Møde nogen," sagde han, "hvem?"

"Det ved jeg ikke," sagde hun, "han sagde, det var meget vigtigt."

Hun stoppede op, og tårerne kom igen.

"Men han kom aldrig tilbage, og så kom politiet til Josefs hus og hentede ham. Det var sådan, jeg fik at vide, han var død. Nu er det hele forfærdeligt."

Oskar gik hen imod hende. Hun holdt hænderne frem foran sig.

"Jeg går nu," sagde hun. "Jeg ville bare stille tøjet. Du må tage dig af det."

Hun så ikke spor ung ud længere.

"Der var noget papir i den ene bukselomme," sagde hun og nikkede mod posen. "Det tog jeg ud, inden jeg vaskede."

Han så ned mod den sorte plastikpose.

Da han kiggede op, var hun væk.

KAPITEL 10

Braage satte glasset med juicen fra sig og så direkte på Oskar. Lyset skar ind i det store hvide rum fra haven udenfor. Der lå røde blomster på bordet mellem fadene med brød og frugter. En tjenestepige i hvidt tøj bar en ny portion røræg ind, mens Nielsen talte med ambassadørens frue. Hun havde en blåmalet te-kop i hånden og en ærmeløs, grøn kjole over de fyldige skuldre.

"Papir," sagde Braage, "hvad for noget papir?"

Oskar strakte hånden om til jakken, der hang over stoleryggen, og trak de to stykker papir frem af inderlommen.

"De her," sagde han og rakte dem til Braage.

Den lille, runde mand fandt sine læsebriller frem fra brystlommen og gav sig til at studere papirerne. Nielsen kiggede nys-

gerrigt med. Det irriterede tydeligvis fruene, der var midt i en sætning, henvendt til ham.

Oskar behøvede ikke at kigge.

Det havde han gjort aftenen før.

Det ene papir var en forside fra en slags rapport. Foroven havde det en lang række forkortelser og tal, der så ud, som om de udgjorde en række arkivbestemmelser. Og så stod der ellers bare "Project Iceworm" nedenunder. Nederst stod der "London, september 1962".

Braage lagde det til side og tog det andet. Det var en håndskrevet lap, hvor der stod: "Hotel Serena, Processional Way, klokken halv otte" med lidt klodsede bogstaver. Ikke andet.

"Og hvad får vi så ud af det?" sagde Braage og så på Nielsen. Fruen gav et lille suk og gik ud på altanen.

"Aner det ikke," sagde Nielsen, "vi må hellere give det til politiet."

"Politiet," sagde Braage, "det vil de da blæse en lang hat. De mener jo, de allerede har gerningsmanden."

"Men hun sagde, det ikke var ham," sagde Oskar, "og det lader jo til, at det slet ikke er en lovebird, men en rigtig forelskelse via nettet."

Braage så hen over brillerne på ham.

"Ja, det bliver jo ikke så nemt at verificere, når du lod hende gå uden at få hverken hendes navn eller adresse."

Oskar drejede på sit brød.

"Og hvis du bringer den historie til politiet her, unge mand, så ender du med selv at sidde til forhør til den lyse morgen."

Nielsen nikkede til Oskar.

"Hvad nu," fortsatte Braage, "hvis det bare er en historie, de har fundet på for at slippe fri? De havde jo stjålet hans tøj dagen før, så det var vel ikke så vanskeligt at vaske det og lade en af deres piger spille den grædende enke for at få de andre løsladt. Så kunne vi gøre arbejdet for dem. Nogen af dem er nogle snedige bæster."

Oskar havde puttet brødet i munden.

”Så vi holder politiet ude af det her,” sagde Braage og tog et stykke ananas, ”vi skal ikke blandes ind i noget. Du tager papiret her med hjem til UM, så kan de afgøre, om det har nogen betydning.”

Han rakte det papir, der lignede en rapportforside, over til Oskar igen. Det andet krøllede han sammen og stak i lommen.

”Men hun havde jo vasket tøjet,” sagde Oskar, da han havde tvunget brødklumpen i munden ned, ”og hun sagde, Masana skulle møde nogen den aften. Det er vel det mødested, han har skrevet ned.”

”Vi ved jo ikke engang, om det er ham, der har skrevet det,” sagde Braage og rejste sig, mens han tørrede sig om munden med en broderet serviet. ”Lad os nu hellere se at få ham ud af landet uden for megen mystik. Jeg talte med justitsministeren i går. De har lovet at have papirarbejdet klar i morgen, så finder vi en foret kiste og et fly til jer to i overmorgen. Nyd det nu, mens du er her, unge mand. Vi er diplomater, ikke detektiver, og vi kan i øvrigt ikke gøre fra eller til alligevel.”

Han stod lidt og så ud over haven, hvor fruene nu sad i en havevestol og svaledede sig med en kinesisk vifte.

Så vendte han sig mod Oskar igen.

”De har ringet fra TV Avisen og fra både Ekstra Bladet og Berlingske Tidende. Jeg har sagt, at sagen er i de bedste hænder hos politiet hernede, og at der tilsyneladende er en opklaring på vej. Jeg tror, vi skal holde os til det. Et simpelt, røverisk overfald. Trist, men desværre ikke usædvanligt hernede. Og jeg har intet nævnt om hans kvindelige netforbindelse. Blot at han var her som turist. Så du holder din historie om mødet med pigen og papirerne for dig selv, ikke sandt. Også når du kommer hjem!”

Nielsen kom hen og tog Oskar under armen.

”Kom,” sagde han, ”vi skal videre nu. Ambassadøren har travlt i dag.”

”Hov, Nielsen,” sagde Braage, ”tag lige en kopi af det der rapportpapir, og send det til Svenningsen hjemme i ministeriet med det samme. Bare for en god ordens skyld. Hav en god dag, de herrer.”

KAPITEL 11

Ambassadørparret, der stod i entreen og tog imod, lignede nogen fra Hollywood. Det samme gjorde det enorme hus inde i parken med ambassadernes skinnende limousiner linet op ude foran og de uniformerede chauffører stående i små grupper i mørket. Bag huset strålede parken fra de illuminerede træer, mens lygternes farver spejlede sig i det enorme svømmebassin omgivet af velklædte mennesker med pindemadder i hænderne og ord fra mange sprog i munden.

Oskar nød synet, selv om han følte sig lidt udenfor. Når ikke lige Nielsen talte med ham, var der ingen, han kendte, og ingen, der rigtig ænsede ham i hans lidt for billige, lyse jakkesæt og upolerede sko.

Så han lod dagen passere revy inde i hovedet, mens han drak af de glas, der konstant blev båret rundt af afrikanere i hvide jakker og handsker, og lod champagnen boble i maven.

Politidirektøren havde virket mærkelig fraværende. Høflig nok, men på en ligeglad måde, som om han slet ikke rigtig så dem, mens de sad inde på hans kontor på 3. sal af den station, hvor de ifølge ham også holdt den anholdte indespærret i kælderen.

”Vi har opklaret det,” sagde han bare hele tiden, ”vi har styr på det. I behøver ikke at tænke mere på det. De skyldige bliver straffet. Vær sikker på det.”

Da de havde spurgt, om der var fundet noget fra røveriet hos disse skyldige, havde han bare trukket på skuldrene og sagt, at det for længst var videre ude på det sorte marked. Der havde ikke været noget af det at finde hos den fængslede. Men sporet fra den danske computer, som ambassaden havde givet dem, var klart nok. Det havde ført dem direkte til forbryderen, selv om han selvfølgelig påstod, at det ikke var ham. De ville få en tilståelse hurtigt. Computersporene var bevis nok. Oskar kunne roligt rejse hjem med liget.

På vejen ud havde Oskar spurgt Nielsen, hvad han havde ment med de computerspor, ambassaden havde givet dem.

Nielsen sagde, at de have fået mailadressen fra politiet i Danmark, der åbenbart havde fundet den, da de fik besked om Masaanas død. ”Det var vist via Interpol,” sagde han.

Så var de taget hen til lighuset, hvor en meget venlig mand havde taget dem med ind i kølerummet, trukket en sort plastikpose ud på en hylde og lynet den op.

Masaana lå der i det samme tøj, han havde haft på, da de fandt ham. De havde lige vasket det værste blod væk og så tilsyneladende bare ladet ham ligge i sit eget tøj.

Det var ikke første gang, Oskar så et lig. Dertil havde livet på præstegården været for fyldt med begravelser. Men det var første gang, han så et, hvor der udover to klare stikhuller i trøjen ved hjertet også var en halvt overskåret hals, der gabte op mod ham. Det var ikke behageligt at se på, og de havde hurtigst muligt fået lukket til igen efter klart at have konstateret, at det både var personen fra passet, som politimesteren havde givet dem tilbage, og at det lige så klart var en inuk, med det sorte stive hår, de brede kindben og farven på hovedet og hænderne, der var langt mørkere end resten af huden.

Den venlige mand forklarede dem, hvor de kunne købe ligkister. Også nogen med zinkindlæg, der var specielt udviklede til rejsetransport.

Der var de taget hen og havde købt en, der så ud til at kunne give Masaana en sikker transport hele vejen hjem til Danmark.

Så var de kørt til justitsministeriet, hvor man ganske rigtigt kunne bekræfte, at de nødvendige papirer ville være klar dagen efter. Til afhentning og betaling.

Flyrejsen lod Nielsen ambassaden om at bestille. De havde folk der, der var eksperter i det, ligesom transporten af kisten til lighuset og videre til lufthavnen ville blive håndteret af en af deres lokale folk.

Nielsen havde sat Oskar af ved hotellet i så god tid, at han kunne nå at sove lidt, inden han skulle med til receptionen hos amerikanerne. Det havde han gjort, men han havde også fået ringet til præstegården og forsøgt at tilslutte sin PC og tjekke

sin Facebook uden videre held. Netforbindelsen var åbenbart lige så usikker, som den var dyr på hotellet.

Nielsen kom og trak ham med hen til en lille gruppe herre, der stod ved bassinets kant og snakkede engelsk med forskellige accenter. Det var førstesekretærene fra Sveriges, Hollands og Australiens ambassader og Nielsens daglige kontakter. De hilste venligt og spurgte til den politiske situation i Danmark, så han ikke følte, at han var udenfor længere. Det varede lidt, så forsvandt deres blikke igen, fordi der var kommet en høj, ældre herre i en slags uniform hen for at hilse på australieren. Han blev præsenteret, og det viste sig, at han hed Johnson og var pilot i et amerikansk helikopterfirma ved navn Everon på et job for Nairobis regering. Deraf uniformen og måske også den behårde hånd, der trykkede Oskar, så det nærmest gjorde ondt. Oskar spurgte til hans arbejde, men han blinkede bare venligt bag hornbrillerne og sagde, at det var en regeringshemmelighed, han ikke kunne fortælle om. Lidt efter var han væk sammen med australieren. En mand, der åbenbart var ambassadens militærattache og hed Dwinger, kom hen og hilste på Nielsen og spurgte ind til valget i Grønland. Det fik Nielsen Oskar til at svare på, og så var der da en, der gad at lytte og snakke lidt, mens Oskar forsøgte at forklare, at valget ikke havde nogen betydning i forhold til Danmarks forsvarspolitik, for den var jo stadig et rent dansk anliggende, så amerikanerne kunne være rolige for deres interesser i Grønland. Det var han glad for at høre, sagde han og takkede for Danmarks store indsats i både Irak og Afghanistan. "USA's sande venner," sagde han med et smil og gik videre til den næste gruppe, mens Oskar tænkte, at det udtryk ville han bruge i den artikel til ministeren, der ventede på at blive gjort færdig derhjemme.

Svenskeren, der stadig stod ved siden af, slog over i svensk og spurgte Oskar, om der ikke ville komme ændringer alligevel for Grønland, nu hvor USA havde lagt sin missilskjoldtaktik om. Det havde Oskar ikke skænket en tanke. Det eneste, man havde diskuteret i Danmark de seneste år, var, om der snart ville åbne miner i Grønland med tusindvis af importerede kinesi-

ske arbejdere. Der var stort set ingen, der snakkede om USA's militære rolle i Grønland længere derhjemme, og han blev nødt til at melde på til svenskeren på det spørgsmål.

Så tabte svenskeren også interessen og vendte sig imod en afrikansk dame i en storblomstret kjole, der bølgede frodigt, hver gang hun lo.

Oskar gik længere ned i parken og fik øje på to tennisbaner, der lå omme bag poolen. De så mere velholdte ud, end dem han spillede på hjemme i København, og han fik lyst til at prøve dem lige her og nu, så han næsten uden at tænke over det gjorde en bevægelse med skulderen, som skulle han svinge en ketsjer.

Det fik champagnen til at sprøjte ud af hans glas og ind mod banen, samtidig med han hørte en lys latter rulle ind over sig bagfra.

Han vendte sig om rød i hovedet og så en ung, mokkafarvet kvinde med et stort, krøllet hår smile til ham.

"Undskyld," sagde hun med en umiskendelig britisk accent, "men det er altså bedre at bruge en ketsjer end et champagneglas, hvis man vil spille tennis."

Så lo hun igen og rakte hånden frem.

"Mehane Williams," sagde hun, "fra den britiske ambassade."

Oskar flyttede glasset over i den anden hånd og tog hendes.

"Oskar Sonne," sagde han, "fra det danske udenrigsministerium."

"Sonne" sagde hun, "betyder det solskin?" Hun smilede igen, og hendes tænder lyste hvidt i halvmørket.

"Det tror jeg nok," mumlede Oskar, "men jeg har faktisk aldrig undersøgt det."

"Lad os bare sige det," sagde hun, "for mit fornavn er fra Tahiti, og det betyder måne på sproget derovre. Og så passer vi jo fint sammen. For øvrigt arbejder jeg til daglig i det britiske udenrigsministerium som arkivar. Jeg er bare her for at hjælpe ambassaden med at digitalisere deres arkiv. Så vi er også en slags kolleger. Keder du dig?"

Oskar trak på skuldrene.

”Jeg kender kun én her fra den danske ambassade, og ham kender jeg ikke engang rigtigt. Jeg kom i går. Jeg skal bare hjælpe med noget transport.”

”Jeg keder mig,” sagde hun, ”jeg vil hellere spille tennis.”

”Hvorfor har du et navn fra Tahiti?” spurgte Oskar.

”Der var min mor fra. Vi boede der, da jeg var barn. Men så døde hun, og far flyttede hjem til England med mig.” Hendes smil var forsvundet.

”Hvorfor er du så mørkhåret, når du er fra et nordisk land,” sagde hun, ”jeg troede, I alle sammen var blonde.”

Oskar kiggede op i trækroneerne.

”Jeg er adoptivbarn,” sagde han så, ”min mor fik mig med en fyr fra en ø i Stillehavet. Jeg har aldrig kendt nogen af dem. Men jeg fik åbenbart hans hår.”

”Så har vi jo endnu mere til fælles,” lo hun, ”skal vi ikke stikke af?”

”Stikke af?”

”Ja,” sagde hun, ”vi kan jo ikke komme til at spille tennis, men det skal da ikke forhindre os i at røre os. Jeg kender en bar, hvor de spiller rigtig god, afrikansk musik. Og danser. Det er hundrede gange mere spændende end det her.”

Oskar fandt Nielsen mellem to ældre sydamerikanske diplomater.

Han var gået over til sjusser. Han havde intet problem med, at Oskar tog af sted selv. Oskar fortalte ham om baren. Den kendte han udmærket. Det var et fint sted. Havde han husket at veksle penge? Og hvem var damen?

Han blinkede.

KAPITEL 12

De afrikanske rytmer dunkede stadig løs i hovedet på Oskar, da han vågnede. Sammen med hilsnerne fra de lidt for mange drinks, han havde fået mellem dansene. Varmen var tung, og på loftet over ham kravlede et insekt med blå vinger hen over den hvide flade. Vækkeuret i mobilen rammede det hele ind med en

skinger lyd. Klokken var 9, og han havde aftalt at spise brunch med Mehane klokken 11.

Mens han stod i badet, blev han ved med at se hendes buttede krop, som den bølgede rundt foran ham til de fantastiske rytmer. Rytmer, der kom dansende ud fra de mange musikere i brogede kjortler og små kalotter, der stod oppe på scenen og selv dansede, mens de spillede.

Stedet havde været for de rige. Det var tydeligt at se på de mennesker, der var der, og det tøj, de bar. Og hun havde været der før og hilste løs, mens hun trak ham gennem lokalet hen til et bord i udkanten af dansegulvet, og i løbet af ingen tid både havde fået bestilt drinks og ført ham ud i den menneskemængde, der svævede rundt på gulvet.

Der var det, som om hun blev et med musikken og bare løftede sig fra gulvet og trak ham med, mens det krøllede hår sejlede om hendes tindrende øjne. I begyndelsen følte han sig stiv og klodset mellem afrikanerne, der alle sammen så ud, som om de aldrig havde lavet andet end netop at danse. Men som aftenen gik, var han blevet trukket ind i det bølgende univers og havde glemt alt andet end rytmerne, kroppen og hende. Mehane. Månen over Afrika. En drøm, der kom svævende lige ud af virkeligheden. Igen og igen.

Da klubben lukkede, havde hun tilbudt at sætte ham af ved hans hotel på vejen hjem gennem den kulsorte afrikanske nat. Og mens taxaen holdt ved hans dør, bøjede hun sig ind mod ham, kysede ham på kinden og sagde, han skulle komme til brunch næste dag, der hvor hun boede.

På Hotel Serena.

Det lykkedes ham at komme på nettet, inden han gik, og konstatere, at Fariba spurgte, hvornår han kom tilbage, samt at Janus ville have en ny tennisaftale i stedet for den, han havde aflyst tre dage før. Så lavede han en hurtig opdatering, inden han lukkede siden ned og sendte en mail til moderen og faderen med forsikringer om, at alt gik fint.

Mens han bad receptionen om en taxa, ringede Nielsen på hans mobil.

Papirerne var i orden. Ministeren havde holdt, hvad han lovede. Ambassaden var ved at bestille fly til i morgen. Braage ville gerne se ham til aftensmad i residensen. Og for resten havde politidirektøren ringet. Fyren, de havde anholdt, havde tilstået. Sagen var opklaret. Nu prøvede de bare at få fat i pigen. Var det Kabira, hun havde sagt, hun hed? Politimesteren ville gerne have ham ind og give et signalement. Nielsen ville hente ham på Serena efter brunch, så de kunne få det overstået.

Skjorten var allerede gennemsvedt, da han gik ud af hotellet.

Gaden foran var støvet og fyldt med dårlig luft fra bilerne og motorcyklerne, der drønedede forbi. Henne på hjørnet stod en gruppe unge afrikanere i slidt tøj og røg.

En af dem trak ud af gruppen og kom hen mod Oskar. Fyren var høj og havde en ærmeløs trøje over de sorte skuldre, der spillede af muskler. Hovedet var dækket af en grå kasket med et billede af en zebra foran. Oskar strakte sig på tæerne og kiggede efter taxaen. Der var ingen biler i sigte.

Fyren stoppede op foran ham. Oskar kiggede væk. Fyren blev stående og så på ham. Han lugtede ramt af sved.

”Er det dig, der er fra den danske ambassade?” sagde fyren og kiggede sig over skulderen.

Oskar nikkede, mens han tænkte på, hvor i alverden han vidste det fra.

Fyren stak hånden i baglommen. Oskar gav et ryk bagud.

”Det er dig, der skal bringe Masaana hjem til Danmark,” sagde fyren og kiggede sig igen nervøst over skulderen. Der drejede en taxa om hjørnet længere oppe i gaden.

”Jeg skal med den der,” sagde Oskar og pegede på taxaen. ”Du må have mig undskyldt.”

Fyren lagde en hånd på hans skulder og så ham direkte ind i øjnene.

Han trak sig væk. Benene rystede.

”Kabira siger, jeg skal give det her til dig. Det er til Masaa-nas mor.”

Fyren tog et brev frem fra baglommen og pressede det ned i hånden på Oskar.

”Hvor er hun?” mumlede Oskar og tørrede sig over øjnene, ”hvorfor kommer hun ikke selv med det?”

Han stirrede på den tynde konvolut. Der var intet skrevet på den.

”Hun er flygtet,” sagde fyren. ”Og hun havde intet med ham Masaanas død at gøre. Heller ikke Josef. Politiet er fyldt med løgn. De har tvunget ham til at tilstå. Nu er hun fredløs. Det er din skyld.”

Oskar mærkede sveden sive ned i øjnene. Taxaen stoppede. Han trådte til side, fik fat i fordøren og hev den op. Fyren holdt fast i hans arm.

”Du har aldrig set mig,” hviskede han ind i Oskars øre, mens lugten af sved rev ham i næsen.

”Og du viser ikke det brev til andre. Forstår du det.”

Oskar nikkede og fik armen fri.

”Hun elskede ham for fänden,” hviskede fyren med en stemme, der pludselig blev tung. ”Fuck Danmark.”

Så gik han.

Oskar sank ned i sædet ved siden af chaufføren. Hans hånd krammede om brevet, så knoerne blev hvide.

”Hotel Serena,” mumlede han, mens han forsøgte at tørre sveden væk fra øjnene med den frie hånd. ”Processional Way.”

”I know,” sagde chaufføren og satte bilen i bevægelse.

Oskar havde ondt i blæren.

Han stak brevet ind i jakkens inderlomme og trykkede panden mod bilruden.

KAPITEL 13

Hun havde en hvid, ærmeløs kjole på. Den var lav over brystet, og han havde svært ved at holde øjnene fra den brune hud, der hævede og sænkede sig over kjolekanten, hver gang hun trak vejret. Håret var sat tilbage med et rødt bånd, der samlede sig over panden i en lille sløjfe. Hendes hånd lå over hans på bordet, mens hun lænede sig frem.

"Er der noget galt," sagde hun, "i går var du bare glad. Nu ser du så alvorlig ud?"

Oskar rystede på hovedet og så væk.

Det højloftede rum var fyldt med hvide borde og summerende gæster i lyse habitter og luftige sommerkjoler. Langt de fleste var ikke afrikanere, og de så ud, som om de havde al den tid i verden, de gad. De spiste fra den bugnende buffet langs væggen, hvor der hele tiden blev fyldt op med nye frugter, frisk brød, æg og bacon og juice, mens der gik afrikanske tjenere i flødefarvede jakker med guldbånd på ærmerne rundt og skænkede kaffe.

"Har du fundet ud af, hvornår du rejser?" spurgte hun.

"I morgen," sagde han. "Hvad med dig?"

"I overmorgen," sagde hun og bad tjeneren om grøn te. "Jeg er færdig med arbejdet. Men jeg har jo også været her i en måned nu. Det bliver dejligt at komme hjem til gamle London."

Han nikkede og prøvede et smil. Han kunne mærke brevet i jakkelommen.

"Er det virkelig rigtig, det, du sagde i går," spurgte hun, "med den døde grønlander?"

Oskar tænkte på, hvad han egentlig havde fortalt hende aftenen før. Men det fortonede sig i afrikanske rytmer og long-drinks. Så han nikkede bare og tømte sin juice.

"Skal du hjem til en kæreste?" spurgte han, mens han kiggede på hendes skuldre.

Hun rystede på hovedet.

"Skal du?"

"Næh," sagde han, "sådan en har jeg ikke. Jeg skal bare hjem til ministeriet."

"Skal du ikke til Grønland?" sagde hun, "med ham den døde, du fortalte om i går?"

Oskar så væk og rettede på sit bestik.

"Det har de ikke sagt noget om," sagde han. "Foreløbig skal jeg bare til København. Med kisten."

Hun vinkede til et par herrer, der kom ind og fandt et bord.

Han genkendte militærattachéen fra ambassaden. Den anden var afrikaner.

"Det er justitsministeren," sagde hun dæmpet, "så er de nok ved at købe isenkram til politiet fra USA."

Oskar tænkte på Braage og udrejsepapirerne.

"Har de fundet ud af, hvem der slog ham ihjel," sagde hun så, "ham grønlander?"

"Det siger de," sagde Oskar og skubbede tallerkenen til side. "Det var vist bare et gement røveri."

"Det er da flot, at I ligefrem henter ham hjem med eskorte," sagde hun. "Gør I altid det med grønlandere?"

"Hans far er borgmester," sagde Oskar, "det er vist derfor. Men kan vi ikke tale om noget andet? Jeg ved slet ikke, hvor meget jeg må sige om det her. Lov mig, du ikke siger noget om det til andre."

"Hvem skulle det være?" lo hun og fangede hans hånd på bordet igen, "men kommer du ikke til London en gang imellem? Uden døde grønlandere."

"Der kunne vel være andre gode grunde," sagde Oskar og holdt om hendes hånd, "som at danse for eksempel. Eller spille tennis."

Hun bøjede sig frem.

"Hvis du kommer, giver jeg en guidet tur i udenrigsministeriet. Hvis du altså gør det samme, når jeg en dag er i København."

Hun strejfede hans ben med sandalen.

"Undskyld, jeg snakker om det igen, men sagde du ikke, ham der grønlander var kommet hertil fra London?"

"Måske," svarede Oskar og trak benet til sig.

"Ved du, hvad han lavede der?" sagde hun. "Der er ikke så mange grønlandere i London, tror jeg. Jeg har i hvert fald aldrig mødt nogen."

"Der er grønlandere alle vegne," sagde han og slap hendes hånd, "de rejser ligesom alle andre. Men ham her var vist på studietur. Han læste til ingeniør, så vidt jeg ved."

"Og så blev han lokket herved af en lovebird?"

Hun tømte teen.

Oskar kiggede hende i øjnene.

"Det er vel ikke så svært at blive lidt bidt af kvinderne her-nede," sagde han og blinkede. "Jeg har i hvert fald mødt nogen af de smukkeste, jeg har set."

"Kom og besøg mig," sagde hun. "Der er også smukke kvin-der i London. I hvert fald fra i overmorgen."

Hun trak håndtasken fri af stoleryggen og fiskede et visit-kort op fra et blankt læderetui.

I døren dukkede Nielsen op og kiggede ud over lokalet.

Oskar nikkede til ham og rejste sig.

Da han spurgte til regningen, vinkede hun afværgende.

Han fandt sit kort frem og lagde det til hende på bordet.

Så lagde hun armen om hans hals og kyssede hans kind far-vel.

Chaufføren fra ambassaden holdt udenfor hotellet.

Oskar standsede Nielsen i døren.

"Har du Masaanas papirer med?" spurgte han.

"Ja," sagde Nielsen, "hvorfor?"

"Også hans pas?"

"Det ligger i bilen. Men hvorfor?"

"Lad mig låne det et øjeblik," sagde Oskar, "jeg skal tjek-ke noget."

Nielsen rystede på hovedet, men han fandt passet frem fra mappen inde i bilen.

"Hvad er du ude på?" sagde han, da han stak det ud af bi-lens bagdør.

"Ikke noget," sagde Oskar, "men jeg fik besked på at finde ud af, hvad han lavede hernede, af Møller. Og jeg skal lige un-dersøge noget."

Så gik han ind til hotellets reception.

Gennem glasdørene kunne Nielsen se ham holde passet op for receptionisterne. Men så blev udsynet dækket af justitsmini-sterens store krop, mens han skred ud af hotellet sammen med Jack Dwinger fra den amerikanske ambassade.

Da de var helt ude, kom Oskar tilbage mod bilen. Bag ham, i døren til restaurationen, stod mulatpigen med det krøllede hår, som han havde spist sammen med, og så på hans ryg.

Hun så mærkelig alvorlig ud.

Oskar stoppede udenfor ved dørmanden i den blå uniform og viste ham passet med billedet. Han stod lidt og tænkte sig om. Så pegede han på et af de store træer ved vejkanten og sagde noget.

Nielsen åbnede døren.

Oskar klappede passet sammen og satte sig ind, mens han gav det tilbage.

"Han var her," sagde han, mens bilen satte i gang.

"Hvem?" sagde Nielsen.

"Masaana," sagde Oskar, "den aften, han havde skrevet på sedlen. Han blev samlet op af en bil. Dørmanden kunne kende ham. Men han kunne ikke huske, hvad det var for en bil. Kun at den var hvid."

KAPITEL 14

"Hvad sagde du til politiet?" spurgte Braage, mens de stod i stuen med et glas hvidvin i hånden.

"Jeg gav en beskrivelse af hende pigen, der kom hen på hotellet," sagde Oskar, mens han tænkte på politichefens øjne, der havde været små og kolde. Og på det helt igennem forkerte signalement, han havde afleveret, mens brevet i lommen næsten havde trykket på ribbenene.

"Ikke andet?" spurgte Braage.

"Næh," sagde Oskar, "hvad skulle det være?"

"Nielsen siger, du rendte rundt og lavede undersøgelser udenfor hotellet?"

Oskar kiggede på Nielsen, der stod sammen med sin kone henne ved vinduet. Han havde skiftet jakkesæt.

"Møller sagde, at jeg skulle undersøge, hvad Masaana havde lavet hernede."

"Møller?" sagde Braage, "hvem fanden er Møller?"

"Det er min chef," sagde Oskar, "Preben Møller fra Public Diplomacy-afdelingen."

"Nåh, Preben," mumlede Braage, "er han blevet kontorchef nu? Det har han sgu da aldrig haft kvaliteterne til."

Konen vinkede inde fra spisestuen ved siden af og bad dem gå til bords.

Efter maden fik de kaffe og cognac i stuen.

Braage trak Oskar til side.

"Hør lige her, unge mand," sagde han, "kan man antage, at du gerne vil have en rigtig karriere i udenrigstjenesten? Eller er du bare på træk?"

Hans øjne havde fået et svagt skinnende skær.

"Jo," sagde Oskar, "det er da det, jeg håber på, nu hvor jeg er blevet ansat."

"Godt," sagde Braage, "men så er der to ting, du må lære først."

Oskar nikkede og ventede. Han kunne se Nielsen sidde med lange ører i sofaen ved siden af. Fruerne var gået udenfor.

"Det første er at holde kæft, når der skal holdes kæft," sagde Braage og skænkede en ny cognac, "uanset hvad fanden man har på hjerte eller ved noget om."

Oskar nikkede. Hans krop var begyndt at synke sammen af varme og træthed.

"Og det andet," sagde Braage og kiggede ind i cognacglasset med et fjernt blik, "er aldrig, aldrig, at lægge sig ud med de lokale myndigheder, når man er i udlandet."

"Klart," sagde Oskar, "det skal jeg huske."

Braage sad lidt og så på ham.

"Hvordan fanden kan min engelske kollega så vide, at du er hernede for at hente en grønlander, der er blevet myrdet efter at være faldet i med en lovebird? Når vi har aftalt, at den del af historien ikke blev fortalt nogen steder? Efter du har været på nattesjov med en af hans ansatte."

Nielsen kiggede væk.

”Og hvorfor ringer politichefen og siger, at han ikke tror en skid på dit signalement, fordi hvis det var rigtigt, var det i hvert fald ikke den samme dame, I snakkede om?”

Oskar kunne mærke blodet i kinderne.

”Jamen jeg beskrev hende så godt, jeg kunne,” mumlede han. ”Jeg har ikke prøvet den slags før.”

Braage lænede sig tilbage i sofaen og så op på loftet.

”Hellige enfold,” mumlede han og vendte sig igen mod Oskar.

”Tror du da ikke, de har spurgt på hotellet først, hvordan den pige så ud, der var derinde den dag? Helt idioter er de jo for fanden da ikke. Åbenbart til forskel fra andre.”

Nielsen rejste sig og gik ud til damerne. Oskar drejede på glasset med cognac. Det gled mellem hans fingre.

”Og så slutter du fandeme af med at rende rundt nede ved byens fineste hotel og lege detektiv med et pas i hånden. Foran gud og hvermand, der betyder noget her. Ambassaden er jo til grin.”

Oskar satte glasset fra sig. Det smuttede i hånden, da han slap, og undgik med nød og næppe at vælte.

”Det er jeg ked af,” sagde han, ”det var ikke meningen. Jeg ville jo bare tjekke, om det var hans seddel, vi havde fundet.”

Braage bøjede sig mod ham.

”Hvorfor?” sagde han, ”det er jo bedøvende lige meget, hvad fyren har rendt rundt og lavet. Sagen er afsluttet. Han mødte sikkert også nogen dagen før og dagen før igen. Hvad fanden rager det os? Fyren blev overfaldet og dræbt i en park nede i byen. Politiet har fundet forbryderen, og han har tilstået. End of story.”

Oskars hånd var på vej mod inderlommen i jakken. Men så dukkede fyren med zebrakasketten op for hans øjne, og han standsede hånden i luften.

”Jeg troede, jeg gjorde det rigtige,” mumlede han. ”Jeg beklager.”

Braage så ud i luften.

Nielsen kom ind og satte sig igen. Det samme gjorde fruene.

Braage rejste sig og så på uret.

”Ja,” sagde han, ”nu må vi vist hellere få denne unge mand hjem i seng, så han kan komme ud af landet i en bedre forfatning, end den han har været i i dag.”

Fruerne så spørgende på Oskar. Han trak på skuldrene.

Braage vendte sig mod ham.

”Chaufføren henter dig i morgen tidlig klokken 7. Du flyver med Lufthansa via Frankfurt. Kisten er med samme fly. Prøv, om du i det mindste kan klare det uden en fejlmargen på halvtreds plus.”

Oskar så ned.

Ambassadøren og fruen fulgte dem ud.